

Arrest

nr. 64 941 van 15 juli 2011
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 4 februari 2011, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 27 april 2011, aangetekend verstuurd op 28 april 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Novi Sad en bent u Servisch staatsburger. Op 6 september 2001 huwde u met P. E.. Samen hebben jullie twee kinderen. Uw echtgenote is afkomstig uit Kosovo. Na jullie huwelijk wou uw echtgenote bij u komen wonen, maar zij werd constant uitgescholden door uw burens. Omwille hiervan ging zij regelmatig terug naar Kosovo. Om de twee à drie maanden verbleef zij een twee à drietal dagen bij u. Uzelf werd een drie à viertal keer geslagen door Servische buurtbewoners. U diende nooit klacht in omwille van deze feiten omdat u niet durfde. U denkt dat u niets betekent voor de politie omdat u Roma bent. In 2008 schreef u uw dochter in

op een Servische school. Zij werd uitgescholden en geduwd door de andere kinderen. U ging naar de directeur van de school om de situatie aan te kaarten. De directeur zei u dat het niet meer zou gebeuren, maar de volgende dag kwam uw dochter opnieuw wenend thuis en vertelde ze opnieuw dat zij slecht werd behandeld. Daarna liet u uw dochter niet meer naar school gaan. Begin 2011 schreef u uw zoon in de crèche maar hij werd op dezelfde manier behandeld als uw dochter. Voorts heeft u ook gezondheidsproblemen. Zo lijdt u aan astma, heeft u last van uw ogen en hoofd, heeft u osteoporose en af en toe pijn in uw hartstreek. Voor uw oogprobleem stuurde uw huisarts u door naar een oogarts die u onderzocht heeft. U werd behandeld met medicatie en een therapie met elektriciteit waardoor uw oog genezen werd. Voor uw astma kreeg u een puffer, maar u bleef pijn hebben. U meldde dit aan uw dokter maar deze zei dat dit altijd zo zou blijven. U raadpleegde geen andere arts omdat u van anderen had gehoord dat u als Roma onvoldoende medische hulp zou krijgen. Voor uw osteoporose en de problemen rond de hartstreek raadpleegde u geen arts in Servië. Omdat uw echtgenote niet bij u kon wonen en omwille van uw medische problemen besloot u Servië te verlaten. Op 2 februari 2011 kwam u in België aan alwaar u op 4 februari 2011 asiel heeft aangevraagd. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele geboorteakte, de geboorteaktes van uw kinderen, enkele Servische medische attesten en een medisch certificaat uit België neer.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- verzoeker heeft geen concrete feiten of elementen aangehaald waaruit zou blijken dat hij voor zijn problemen met zijn burens geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen met zijn burens in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of de bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten;
- er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat in geval van een eventuele terugkeer naar Servië er voor verzoeker sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming;
- in Servië anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet;
- de door verzoeker ingeroepen medische problemen houden op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeldt in artikel 48/4 van diezelfde wet;
- daarnaast steunt verzoekers' asielaanvraag op dezelfde motieven als de motieven die werden ingeroepen door zijn echtgenote, P. E. waarin een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen, artikel 1 (A), 2 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verder voert verzoeker een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en verwijt ten slotte het Commissariaat-generaal een manifeste appreciatiefout te hebben begaan.

Verzoeker is van mening dat het Commissariaat-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft begaan door de problemen van verzoeker als onvoldoende zwaarwichtig te beschouwen om te kunnen weerhouden als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker herhaalt dat zijn problemen wel degelijk dermate ernstig zijn en zij wegens hun Roma-afkomst als minderwaardig worden beschouwd door de Servische bevolking en niet erkend worden als lid van de gemeenschap. Verzoeker meent dat uit zijn verklaringen wel degelijk blijkt dat zijn problemen te wijten zijn aan hun origine ofwel het behoren tot een sociale groep en dat uit de door het Commissariaat-generaal aangehaalde informatie blijkt dat er in Servië nog steeds veel discriminatie bestaat tegenover minderheidsgroepen zoals de Roma.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus meent verzoeker dat zijn asielaanvraag wel degelijk beantwoordt aan artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.

Tot slot is verzoeker overtuigd dat het Commissariaat-generaal het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden bij de genomen bestreden beslissing.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht (RvS 19 maart 2010, nr. 40.499).

2.3. Het verweer van verzoeker beperkt zich in wezen tot het verwijzen naar de algemene situatie van de Roma in Servië en de vaststelling dat hij op grond van zijn etnie of omwille van zijn behoren tot een bepaalde sociale groep gediscrimineerd wordt. Het louter verwijzen naar de algemene situatie volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus, de vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker geen concrete feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat hij voor de problemen met zijn burens geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen met zijn burens in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of de bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De door verzoeker ingeroepen medische problemen houden op zich geen verband met de criteria van het vluchtelingenverdrag noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hoe dan ook blijkt zowel uit de verklaringen van verzoeker als de neergelegde attesten dat hij toegang had tot medische hulp. De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze de motieven van de bestreden beslissing weerlegt zodat deze onverminderd overeind blijven.

Waar verzoeker verwijst naar de discriminatie en het gebrek aan integratie van de Roma blijkt uit de bestreden beslissing dat de situatie van de Roma in Servië het gevolg is van een samenloop van verschillende factoren en niet kan herleid worden tot een enkel gegeven of de loutere etnische origine. Om te oordelen of de discriminatoire maatregelen een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken dienen alle omstandigheden in acht genomen te worden. Een discriminatoire houding kan slechts als een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag worden beschouwd als deze systematisch is en dermate ingrijpend dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast en het leven in het herkomstland ondraaglijk wordt. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat het beleid van de Servische overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet enkel via wetgeving - de nieuwe Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie en in 2009 werd de wet op het verbod van discriminatie ingevoerd – doch ook via concrete plannen ter verbetering van de moeilijke socio-economische positie. Er kan dan ook gesteld worden dat er in Servië een gestage vooruitgang is in het bevorderen van de minderhedenrechten en in het bijzonder van de rechten van de Roma. Er kan bijgevolg in redelijkheid besloten worden dat er in Servië anno 2011 door de Servische overheid redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet zodat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel ten slotte legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 4 april 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Albanees machtig is en heeft zij zich

laten bijstaan door een raadsman. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER